

Jan greep den hofmeester bij den kraag.

eigen doodvonnis uitgesproken! Begrepen?

— Hoogheid, ik zweer dat ik zal zwijgen als een graf!

— Ga nu, en tracht in 't vervolg meer hart te hebben voor de arme lieden!

De hofmeester boog diep, sprong daarna in den zadel en rende spoorslags naar het dorp.

Jan oogde hem een poos na en schoot toen in een geweldigen lach.

— Bij de muts van mijn Grootje! Dien heb ik eens duchtig bij den neus gehad! Wat zal moeder Neeltje plezier hebben, als ik haar dat vertel! Welnu, moederke, hoe vindt gij de poets?

— Welke poets, edele heer...

— Ik ben geen edele heer! Ik ben Jan zonder Vrees uit het Krabbenstraatje!

— 't Is dan toch waar?

— Gewis, moederken! Ik heb nog nooit gelogen! Daareven,

— Ge zult hen dagelijks voorzien van al wat zij noodig hebben: brood, vleesch en drank, huisraad en kleederen.

— Ja, Hoogheid!

— Ge zult aanstonds naar het dorp rijden en den barbier halen, die den gewonden houthakker moet genezen!

— Ja, Hoogheid!

— En nu een laatste waarschuwing! Zoo gij ooit, aan wien het ook zij, durft verklappen, dat gij handelt op last van Jan zonder Vrees, dan hebt gij uw

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS